

บทนำ

เขามีความรู้สึกดีๆ กับเด็กหญิงที่อยู่ตรงหน้าคนนี้เป็นอย่างมาก
นางอายุราวแปดขวบ ยิ้มได้อย่างไร้เดียงสาน่ารัก ดวงตากลมโตมัก
ทอประกายแวววาวอยู่ร่ำไป ทว่าน่าเสียดายที่นางไม่ได้ยิ้มให้เขา แต่ยิ้ม
เพราะขมขื่นเล็กๆ บนโຕະต่างหาก

"พี่ชายรัชทายาท พวกเราพบกันอีกแล้วนะ"

ในอุทยานหลวง หนานกงชื่อดิวว่าห้องหนังสืออากาศร้อนอบอ้าวเกิน
ไป จึงมานั่งอ่านหนังสือในศาลาคล้ายร้านริมสระน้ำ พอนางเห็นเขาก็ถัด
เข้ามาหาด้วยสีหน้าเบิกบานทันที ข้างหลังยังมีน้องสาวที่เด็กกว่านางขวบปี
ตามมาด้วย

พวกนางเป็นธิดาหัวแก้วหัวแหวนของท่านอำมาตย์จันชืออิน...
จันหลูชินและจันหลูเยียน เนื่องด้วยมารดาซึ่งด่วนจากโลกนี้ไปของพวกนาง
เป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตกับมารดาของหนานกงซึ่งที่อายุน้อยกว่าเขาสองปี

ดังนั้นเวลาหนานกงซีอารมณ์ดีก็มักจะพาพวกนางทั้งสองเข้ามาเล่นในวัง เขาถึงได้รู้จักพวกนางด้วยเหตุนี้เอง

นางมาถึงตรงหน้าเขาแล้ว ทั้งยังเผยยิ้มสว่างสดใสจุดดวงตะวันเต็มหน้า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ทำตัวอบอุ่นเป็นกันเองกับนาง มีหน้าซำยังมักตีสีหน้าเย็นชา แต่ก็ยังไม่อาจดับความสนใจที่นางมีต่อเขาให้หมดลงได้ ตรงกันข้ามกับน้องสาวของนางที่ค่อนข้างกลัวเขา

"หนานกงซีของพวกเจ้าล่ะ โฉนเขาจึงปล่อยให้พวกเจ้าวิ่งไปทั่วอุทยานหลวงตามลำพังได้"

จั้นหลูซินยิ้มหวานพลาบตอบคำว่า "พวกเรากำลังเล่นซ่อนแอบกับท่านพี่ที่อยู่"

"เล่นซ่อนแอบรี เช่นนั้นทำไมพวกเจ้าไม่รีบๆ ไปซ่อนตัวล่ะ"

"ถึงตาท่านพี่ต้องเป็นคนซ่อน ให้พวกเราหา แต่พวกเราหาไม่เจอก็เลยไม่อยากหาแล้ว"

"พวกเจ้าหากันนานแล้วรี"

นางสิ้นศิริชะ "ไม่นานเลย"

"แล้วทำไมเดี๋ยวเดียวก็เลิกหาแล้ว"

"เพราะเจอพี่ชายรัชทายาทไงล่ะ"

พอนึกถึงว่าหนานกงซีถูกทอดทิ้งเพราะเขา เขาก็อดพึงพอใจอยู่บ้างมิได้ เพราะขึ้นชอบความรู้สึกที่มีคนเห็นความสำคัญยิ่งนัก

นางจ้องขนมหวานที่วางไว้บนโต๊ะเหม็ง ก่อนจะเผยดวงตากลุกวาวที่เขาคุ้นเคยในพริบตา จากการคลุกคลีกันมา เขาแยกแยะออกว่าสายตาเช่นนั้นของนางหมายความว่าอย่างไร

"เจ้าอยากกินอะไร"

รอยยิ้มของนางสว่างสดใสยิ่งขึ้นไปอีก "ซินเอ้อร์อยากกินขนมเปี๊ยะ!"

นางชี้นิ้วไปทางขนมเปี๊ยะไส้พุทราจีนบนโต๊ะ เขาจึงหยิบชิ้นหนึ่งให้นางไป นางใช้สองมือประคองขนมไว้อย่างดีใจก่อนจะกัดกินคำโต

ท่าทางนางเคี้ยวจนสองแก้มตุ๋นตุ๋นประหนึ่งกระรอกถือผลซึ่ง* ชื่นก่อดกินทำให้เขาที่เคยชินกับการทำหน้าที่ตาเคร่งขรึมเองก็มีสีหน้าอ่อนโยนลงนิด ๆ

จั้นหลูเยียนเห็นพี่สาวได้กินขนมเปี๊ยะก็เผยแววตาคาดหวังเป็นพิเศษเช่นกัน "พี่...พี่ชายรัชทายาท"

"เจ้าอยากได้อะไร"

"เยียนเอ้อร์อยากกินลูกท้อ"

เขาหยิบลูกท้อผลโตวางลงบนมือนาง แล้วก็ได้เห็นสองพี่น้องเออแต่กินของว่างจนลืมเรื่องเล่นช้อนแอบกับญาติผู้พี่ของพวกนางไปเสียสนิท

"ซิชะ เด็กหญิงสองคนนี่ พอดีกินขนมก็ลืมพี่ชีไปเลยหรือไร" หนานกงซีที่อายุเพิ่งจะสิบสี่เดินเข้ามาในศาลาคล้ายร้อนด้วยท่าทางอารมณ์ไม่ดี "ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ข้าอุตส่าห์เล่นเป็นเพื่อนพวกนางตั้งแต่เข้าจรวดเย็นแต่กลับเทียบท่านไม่ติด ที่แท้มันเพราะอะไรกัน"

"เจ้าแน่ใจนะว่าที่ดึงดูดพวกนางเป็นข้าจริง ๆ นะ" หนานกงซีชี้ไปที่ขนมและผลไม้บนโต๊ะ "ข้าคิดว่าน่าจะเป็นของพวกนี้เสียมากกว่า"

"ฮ่า ๆ ๆ พุดไปก็จริงอยู่ เช่นนั้นคราวหน้าข้าเอาขนมกับผลไม้มาล่อพวกนางบ้างดีกว่า ดูซิว่าพวกนางจะเล่นช้อนแอบไปได้ครั้งหนึ่งแล้วทิ้งข้าไปไม่เหลือวแเลอีกไหม"

* ผลซึ่งหมายถึงลูกวอลนัท

ราชินีตึงใจ

จันหลูชินกินขนมเบี๊ยะไปได้ครึ่งชิ้น จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามันนุ่มเกินไป โดยไม่รู้สาเหตุ นางยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดลวกๆ กลับพบว่าที่เลอะแขนเสื้อหาใช้น้ำมูกใสๆ แต่เป็นโลหิตสีแดงคล้ำ

"พี่ชายรัชทายาท ชินเอ๋อร์เลือดกำเดาไหลแล้ว"

ยามนี้เองหนานกงซื้อค้อยดึงความสนใจกลับไปทีนาง พบว่านางเลือดกำเดาไหลไม่น้อยเลย ซ้ำร้ายริมฝีปากยังกลายเป็นสีม่วงอีกด้วย

นางถูกพิษเข้าแล้ว! ขนมเบี๊ยะใส่พุทราชิ้นนั้นมียาพิษ!

"ชินเอ๋อร์ เอาขนมทิ้งไป อย่ากินอีก!"

ขนมเบี๊ยะที่ถูกกินไปครึ่งชิ้นร่วงลงพื้น ร่างนางอ่อนยวบเอนหงายไปข้างหลัง ทำเอาหนานกงซื้อตื่นตกใจรีบยื่นแขนไปโอบประคองนางไว้

"ชินเอ๋อร์! เร็วเข้า รีบตามหมอหลวงเร็ว!"

"ชินเอ๋อร์ทำใจดีๆ ไว้นะ ชินเอ๋อร์"

"ฮือๆ พี่สาว..."

เพียงครู่เดียวทั่วทั้งอุทยานหลวงก็วุ่นวายโกลาหลไปหมด

เหตุการณ์คาดไม่ถึงในครั้งนี้ส่งผลต่อชะตาชีวิตของทั้งหนานกงซื้อ และจันหลูชิน ทำให้เขาและนางถูกร้อยรัดเข้าไว้ด้วยกัน แต่สุดท้ายกลับจำต้องพรากจาก...

7

คำคืนวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด สิบปีให้หลัง

"คุณหนูใหญ่ ไฉนท่านไม่คลุมผ้าคลุมไหล่เจ้าคะ รอบ่าด้วยสิ!"

"เสียวเหลือยีน ข้าแค่จะไปห้องหลูเขียนเท่านั้น โกลั๊ๆ แค่นี้ไม่ต้อง
คลุมไหล่กระมัง"

"ไม่ได้นะเจ้าคะ คำคืนฤดูร้อนลมเย็น คุณหนูใหญ่อาจเป็นหวัดเอา
ได้เจ้าคะ"

ในจวนอำมาตย์ จันหลูชินผลึกประตูห้องตนเปิดออก ตั้งใจจะเดิน
ไปยังเรือนของน้องสาวที่อยู่ติดกัน

ปีนี้นางอายุได้สิบแปด รูปโฉมงดงามเจิดจรัส เสียตายก็แต่สุขภาพ
ร่างกายอ่อนแอ ใบหน้ามักขาดสีโลหิตอยู่รำไปคล้ายกับจะเป็นลมล้มพับไป
ได้ทุกเมื่อ

เสียวเหลือยีนถลันไปตรงหน้าจันหลูชิน ปากพร่ำบ่นเป็นหญิงแก่

ขณะกางผ้าคลุมกันลมผืนบางในมือออก "คุณหนูใหญ่ รีบคลุมเร็ว ๆ เข้าสิเจ้าคะ ท่านออกจากห้องอย่างนี้ หากนายท่านรู้เข้า บ่ว่ามีหวังถูกเอ็ดแน่"

จันหลูชินทำปากยื่น รู้สึกเหน้อยใจกับการที่ทุกคนชอบตื่นตูมเกินเหตุ "เอาเถิด ๆ เจ้าอยากคลุมก็รีบคลุมเข้าสิ"

เสี่ยวเหลียนยิ้มหน้าบาน "ทำอย่างนี้ถึงจะถูกเจ้าคะ"

จากนั้นทั้งสองก็มาถึงเรือนของจันหลูเยียน เมื่อผลักประตูเข้าไปก็เห็นนางกำลังแต่งเนื้อแต่งตัวอย่างรำเร็วจนอยู่หน้ากระจกเงา

"พี่ชิน ท่านมาได้ยังไง" จันหลูเยียนพอเห็นนางก็รีบวิ่งไปนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่ด้านข้างเพราะเกรงว่านางจะเหน้อย "ดีมากมายแล้ว ท่านควรจะพักผ่อนอยู่ในห้องถึงจะถูก"

"ช่างไม่ยุติธรรมเลย" จันหลูชินแสร้งทำปากยื่นโอดครวญ "เจ้าไปเที่ยวเทศกาลโคมไฟได้ แต่ข้ากลับต้องนั่งเหงาอยู่แต่ในห้อง อุดอู้จนจะไม่สบายอยู่รอมร่อแล้ว"

วันนี้เป็นวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด แคว้นหนานหวนจัดงานเทศกาลโคมไฟวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดเช่นเคย ผู้คนในเมืองจะอดหลับอดนอนเที่ยวเล่นกันตลอดทั้งคืน กระทั่งตะวันตกฟ้าถึงจะแยกย้ายกันไป

และเทศกาลโคมไฟวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดก็เป็นงานที่หนุ่มสาวซึ่งยังไม่มีคู่ครองทั้งหลายตั้งตารอมากที่สุด หลูเยียนถึงได้แต่งตัวอย่างพิถีพิถันเพียงนี้ นางเองก็อยากไปเหมือนกัน เพื่อที่จะได้อธิษฐานขอพรให้กับความรักของตนเอง อีกทั้งยังอยากไปเห็นทะเลพฤษภษาบุพเพอั้งดงมาตระการตาจนเป็นที่กล่าวขวัญด้วย

สิบปีก่อนนางหลงไปกินอาหารของรัชทายาทหนานกงซื่อเข้าจึงถูก

พิชแทนเขา แม้จะได้แพทย์หลวงช่วยยื้อชีวิตกลับมาได้ แต่ก็เป็นเหตุให้ร่างกายอ่อนแอป่วยกระเสาะกระแสะมานับแต่นั้น

ทว่านี่หาได้ทำให้หทัยของนางเปลี่ยนไป นางยังคงมองโลกในแง่ดีเหมือนเดิม หากมีโอกาสก็จะเล่นสนุกให้ถึงใจโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดอยู่ตนเองไม่ว่าใครจะเตือนอย่างไรก็ไม่เป็นผล

จันหลูเยียนเข้าใจความรู้สึกของพี่สาว แต่ยังคงคำนึงถึงสุขภาพร่างกายของนางอยู่ดี "ไม่อย่างนั้นข้าจะกลับมาเร็วหน่อย แล้วค่อยเล่าเรื่องสนุกๆ ที่ข้าได้พบเห็นในงานเทศกาลโคมไฟให้ท่านฟังดีไหม"

"ฟังอย่างเดียวนั้นไม่ได้อารมณ์เอาเสียเลยนี่นา ได้เห็นกับตาตัวเองจะต้องรู้สึกสมจริงและอึดอุมกว่าอยู่แล้ว"

"เช่นนั้นข้าจะพยายามเลียนอย่างนักเล่นนิทาน เล่าเรื่องให้น่าสนุกดึงดูดใจเป็นพิเศษเป็นอย่างไร"

"เจ้าจะเลียนอย่างนักเล่นนิทานรี ช่างเถิด ข้าว่าเจ้าเชิญนักเล่นนิทานจริงๆ ลักคนมาเล่นนิทานให้ข้าฟังแก้เบื่อในจวนยังจะเร็วกว่าเสียอีก"

"อย่างนั้นหรือ ก็ได้ ข้าจะบอกท่านพ่อ ขอให้ท่านพ่อไปหานักเล่นนิทานสนุกๆ มาคนหนึ่ง"

"เดี๋ยวก่อน เจ้าเชื่อจริงๆ หรือนี่" จันหลูชินหัวเราะเบาๆ ออกมา "ช่างเถิด ข้าล้อเจ้าเล่นนะ เจ้าไปเที่ยวเทศกาลโคมไฟให้สบายใจเถิด ข้าจะไม่เกาะแกะรบกวนให้เจ้าพาข้าออกไปด้วยกันหรอก"

กล่าวตามตรง นางอิจฉาริษาอยู่บ้างจริงๆ หากสภาพร่างกายของนางแข็งแรงกว่านี้อีกนิดก็คงจะดี

"พี่ชิน ท่านขอขมู่ให้ข้าตกใจเสียจริง" จันหลูเยียนอดยื่นปากโอตครวญ

เลียนแบบนางมิได้ "ท่านเกือบจะทำให้ข้าไม่กล้าไปเที่ยวเทศกาลโคมไฟ เพราะกลัวว่ากลับมาจะถูกท่านต่อว่าจนตายเสียแล้ว"

"เจ้าใส่ร้ายข้า ข้าไม่ได้ขี้ใจน้อยปานนั้นเสียหน่อย" หัวข้อสนทนาพลิกเปลี่ยนไป "อย่างมากก็แค่โกรธไปครึ่งปีถึงปีหนึ่งเท่านั้น"

"โอ้ พี่ชิน!"

"ฮ่าๆ เอาละ ไม่ล้อเจ้าแล้ว เจ้าไปเที่ยวให้สนุกเถิด แล้วก็ถือโอกาสเที่ยวเผื่อข้าด้วยละ"

"อืม รอข้ากลับมาละ" จากนั้นจันหลูเยียนก็กำขยับสาวไข้ข้างๆ "เสี่ยวเหลียน พาท่านพี่กลับห้อง อย่าให้นางนอนดึกเกินไปละ"

"บ่าวทราบแล้วเจ้าคะ คุณหนูรอง"

จันหลูชินกลับถึงห้องของตนโดยมีเสี่ยวเหลียนมาเป็นเพื่อน บรรยากาศที่เดิมชื่นมื่นเงียบเหงาลงทันควัน

นางผลึกหน้าต่างให้เปิดออก แหงนมองทางข้างเผือกบนท้องนงายามราตรี

นางอยากไปเทศกาลโคมไฟมาก... อยากไปมากเหลือเกิน

ขอเพียงให้นางได้ไปสักครั้งก็พอ หากไม่ในใจของนางจะรู้สึกเสียดายไม่ยินยอมเอาได้

"คุณหนูใหญ่ ถ้าท่านเปิดหน้าต่างไว้อย่างนั้น อากาศเย็นๆ จะลอยเข้ามาในห้อง ไม่ดีต่อร่างกายของท่านนะเจ้าคะ"

เสี่ยวเหลียนยื่นมือไปปิดหน้าต่างด้วยความเป็นห่วง คราวนี้กระทิงหนทางแก้เบื้อเพียงอย่างเดียวจันหลูชินก็ทำไม่ได้แล้ว

พวกเขาประคบบประหม่นางเกินไป บางครั้งนางถึงขนาดรู้สึกอึดอัด

จนหายใจไม่ออก

"เสียวเหลือย่น ข้ารู้สึกทิวนิตๆ แล้ว" นางแสรั่งพุดขึ้น "เจ้าช่วยไป
ดูในครัวที่ว่ามีขนมอะไรให้ข้ากินบ้างไหม"

นิสัยชอบกินของจิ้นหลูชินเป็นเรื่องที่คนในจวนรู้จักกันดี เสียวเหลือย่น
จึงไม่ระแวงสงสัยนาง "ได้สิเจ้าคะ บ่าวจะไปดูในครัวเดี๋ยวนี้"

"เจ้าค่อยๆ เดินก็ได้ ไม่ต้องรีบ ข้าจะรอเจ้าอยู่ในห้องดี ๆ"

รอไปๆ รอกะทั่งเสียวเหลือย่นเดินจากไปได้ระยะทางหนึ่งแล้ว
จิ้นหลูชินก็ยิ้มเบิกบาน หลบออกจากเรือนไปตามลำพัง

ขอนางทำตามใจตนเองสักครั้งเถิด นางอยากไปแขวนคำอธิษฐานถึง
คนที่ชื่นชอบบนต้นบุพเพด้วยมือตนเอง เช่นเดียวกับหญิงสาวที่รอกออกเรือน
ทั่วทั้งแคว้นหนานหวน

"องค์รัชทายาท ถึงจวนอำมาตย์แล้วพะยะค่ะ"

ม่านราตรีลอยต่ำ รถม้าที่ดูไม่สะดุดตาคันหนึ่งหยุดลงตรงหน้าประตู
ใหญ่ของจวนอำมาตย์ ก่อนที่บุรุษท่าทางสง่าผ่าเผยคนหนึ่งจะลงจากรถโดย
มีบริวารคนหนึ่งติดตามอยู่ข้างกาย จากนั้นคนทั้งสองก็เดินตรงเข้าไปใน
จวนอำมาตย์

บุรุษผู้นั้นหน้าตาหล่อเหลา ทว่าสีหน้าแววตาเคร่งขรึมให้ความรู้สึก
ยากเข้าใกล้อย่างยิ่ง เขาก็คือรัชทายาทองค์ปัจจุบันแห่งแคว้นหนานหวน
นั่นเอง

ทันทีที่พวกเขาไพร่เห็นเขาก็รีบไปแจ้งให้จิ้นซืออินทราบแต่แรก พอเขา
เข้าไปถึงห้องโถงใหญ่ จิ้นซืออินก็ต้อนรับเขาอย่างมีมารยาท

"กระหม่อมจันซื้ออินถวายค่านับองค์รัชทายาท"

"ได้เท่าจัน ไม่จำเป็นต้องมากพิธี" ทนนางงซื้อริบยื่นมือไปประคอง เขาลุกขึ้น "ที่นี้หาไขว้างหลวง ได้เท่าจันไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดพิธีรีตองมากเกินไป ถือเสียวว่าผู้อ่อนอาวุโสธรรมดาทั่วไปมาเยี่ยมเยียนก็พอ"

"ไม่ว่าจะอยู่ในวังหรือไม่ กระหม่อมก็ควรปฏิบัติตามกฎระเบียบบออยู่ดี องค์รัชทายาทเสด็จมาเยือนไม่ทราบว่าจะทรงมีธุระอะไรหรือพะยะคะ"

"เร็ว ๆ นี้ต่างแคว้นส่งโสมพันปีล้ำค่ามาเป็นบรรณาการหลายตัน ข้าคัดมาสองสามตันให้ใต้เท้าจันนำไปให้ชินเอ๋อร์บำรุงร่างกาย"

เขากำเลี้ยงสายตาไป ชั้นที่ผู้หญิงที่อยู่ข้าง ๆ ก็เปิดหีบไม้จันทน์ในมือขึ้น เผยให้เห็นต้นโสมรูปร่างงดงามสมบูรณ์ต้นใหญ่สองต้นภายใน

"องค์รัชทายาททรงเป็นห่วงบุตรสาวกระหม่อมอีกแล้ว" จันซื้ออินเอ่ยขอบคุณอย่างนอบน้อม "อันที่จริงองค์รัชทายาทไม่จำเป็นต้องทรงนำมามอบให้ด้วยพระองค์เองก็ได้พะยะคะ"

ทนนางงซื้อมักนำของบำรุงล้ำค่าหลายอย่างมาให้ที่จวนอำมาตย์ด้วยตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้บุตรสาวคนโตที่ร่างกายอ่อนแอได้บำรุงร่างกาย ฝ่าบาทและพระมเหสีเองก็ทรงรับรู้การกระทำของเขาอยู่เงียบ ๆ แต่ก็นานสิบปีแล้ว นับว่าเพียงพอแล้วจริงๆ

"ถึงอย่างไรวังหลวงก็อยู่ไม่ไกลจากจวนอำมาตย์อยู่แล้ว ข้าเองจะได้ถือโอกาสมาเยี่ยมชินเอ๋อร์ด้วย"

พอพูดถึงจันหลูชิน เส้นสายบนใบหน้าเขาก็อ่อนโยนลงเล็กน้อย คนที่แต่ไหนแต่ไรมาทำอะไรมีแต่หลักการเช่นเขา ขอเพียงเป็นเรื่องเกี่ยวกับจันหลูชิน เขาจะเห็นนางสำคัญที่สุดเสมอ

เขาจึงใจเลือนำโสมมาให้ในคืนนี้ก็เนื่องจากว่าคืนนี้น้องสาวของนางจะไปเที่ยวงานเทศกาลโคมไฟวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด ส่วนนางที่ร่างกายอ่อนแอได้แต่แกร่วอยู่ในบ้าน

เขารู้ดีว่านางทนความเจ็บเหงาไม่ได้ ดังนั้นจึงนำหนังสือซึ่งกำลังเป็นที่นิยมของพวกสาว ๆ อยู่ในขณะนี้มาด้วยจำนวนหนึ่งเพื่อให้นางได้อ่านเล่นฆ่าเวลาแก้เหงา

"องค์รัชทายาท สิบปีมานี้ท่านทรงดูแลเอาใจใส่ชินเอ๋อร์มามากแล้ว อันที่จริงไม่จำเป็นต้อง..."

"นายท่าน แยกแล้วเจ้าคะ แยกแล้ว!" ขณะนั่นเอง จู่ ๆ เสี่ยวเหลียนก็พรวดพราดเข้ามาในห้องโถงใหญ่หน้าตาตื่น "คุณหนูใหญ่หายไปแล้วเจ้าคะ!"

จั้นซืออินตื่นตะลึง รีบถามว่า "เกิดอะไรขึ้น เจ้าเล่ามาให้ชัด ๆ ซิ"

"อยู่ดี ๆ คุณหนูใหญ่ก็บอกว่าหิวอยากทานขนม บ่าวก็เลยไปจัดให้ที่ครัว ใครจะนึกว่าพอบ่าวกลับมาถึงห้องก็ไม่เห็นเงาของคุณหนูใหญ่แล้ว หากันทั่วทั้งเรือนก็ยังไม่พบเลยเจ้าคะ!"

หนานกงชื้อขมวดคิ้วนิด ๆ "ก่อนหน้านี้นางทำอะไรผิดแปลกออกไปบ้างไหม"

"ครู่ก่อนคุณหนูใหญ่ไปที่ห้องของคุณหนูรองเจ้าคะ ดูเหมือนจะอิจฉาที่คุณหนูรองได้ออกไปเที่ยวเทศกาลโคมไฟ คุณหนูใหญ่...คงไม่ได้แอบหนีออกไปหรอกนะเจ้าคะ"

เหมือนที่คิดไว้ไม่มีผิด เด็กสาวคนนั้นทนความเจ็บเหงาไม่ได้จริงๆ นั่นแหละ!

จั้นซืออินออกคำสั่งกับบ่าวไพร่นอกห้องโถงด้วยสีหน้าเป็นกังวล "เร็ว

เข้า รีบให้คนออกไปตามหาตัวคุณหนูใหญ่กลับมาเร็ว ๆ!"

หนานกงซื่อมีสีหน้าเคร่งเครียด ขณะออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงกังวล เช่นกัน "ผู้หญิง สิ่งในห้องครักซ์ของเราไปช่วยตามหาร่องรอยของซินเออร์ อีกร่าง"

"น้อมรับพระบัญชา องค์รัชทายาท"

ขณะนั่งอยู่บนม้านั่งที่แผงขายน้ำหวานเล็ก ๆ จัดไว้ให้ลูกค่านั่งพักผ่อน หลุซึนนิ่งเสียใจขึ้นมาและรู้สึกขัดใจมากเช่นกัน

นางออกไปยังประตูเมืองทิศใต้ซึ่งเป็นจุดที่คึกคักที่สุดในงานเทศกาล โคมไฟวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด แต่เพิ่งเดินไปได้เพียงครึ่งทาง ร่างกายก็รู้สึกรับไม่ไหวเสียแล้ว

นี่ก็สิบปีมาแล้ว ต่อให้นางบำรุงร่างกายอย่างไรก็ไม่อาจกลับคืนไป แข็งแรงเหมือนเก่าได้ ถึงแม้ว่าจะไม่โทษผู้ใด กระนั้นบางครั้งก็ยังอดคิดมิได้อยู่ดี หากตอนนั้นนางไม่ตะกละกินขนมเปี๊ยะชิ้นนั้นลงไป ยามนี้นาง คงสามารถทำเรื่องต่างๆ ที่ตนอยากทำได้อย่างสมใจ

เพียงแต่...หากนางไม่ได้กินขนมเปี๊ยะชิ้นนั้นลงไป เป็นไปได้มากกว่า คนที่ถูกพิษอาจเปลี่ยนเป็นเขา

"ซินเออร์!"

"ฮะ?"

ดวงหน้าเล็กที่ก้มต่ำด้วยความท้อเหี่ยวพลันเงยขึ้น นางเพิ่งพบว่ามิบุรุษผู้หนึ่งมายืนอยู่ตรงหน้า พอเห็นหน้าค่าตาของเขาชัดเจน นางก็ยิ้มออกมาอย่างตื่นเต้น

"องค์รัชทายาท!"

บังเอิญจัง นางเพ็งนึกถึงเขา เขาก็มาปรากฏกายตรงหน้านางพอดี
แม้เขาจะตีหน้าขมึนคล้ายกับกำลังโมโห แต่นางหาได้เกรงกลัวสักนิด
หนานางงข้อที่สีหน้าดูย่าแยะเดิมคิดจะตำว่านางหนัก ๆ สักยก แต่
พอเห็นดวงหน้าดีอกดีใจของนาง โทสะที่มีก็มลายหายไปทันควัน

เขาก็มัวตัวลงตะแคงใบหน้าที่เย็นนิด ๆ ของนางพลางพิศดูขึ้นลงเพื่อให้
แน่ใจว่านางไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ

"เหนื่อยรี"

รอยยิ้มของนางสว่างไสวมากขึ้น "ไม่เหนื่อย ไม่เหนื่อยสักนิด"

"สาวน้อยจอมไป่ปด"

"ข้าไป่ปดที่ไหนกัน ท่านกล่าวหาผู้อื่นลุ่มลุ่มห่าไม่ได้นะ"

นางนึกว่าเขาฟังไม่ออกหรือ น้ำเสียงอ่อนแรงนั้นฟ้องว่านางเหนื่อยซัด ๆ
โชคดีที่เขาพบตัวนางเร็ว เขาไม่กล้านึกภาพว่าหญิงสาวตัวคนเดียว
เช่นนางหากไปเจออะเจอนักเลงอันธพาลเข้าจะเป็นเช่นไร

หนานางงข้อไม่ได้เถียงกับนางอีก หันหลังให้แล้วย่อตัวลงตรงหน้านาง
"มาสิ ให้ข้าแบกเจ้ากลับจวนอำมาตย์"

"ระ...รัชทายาทจะทรงแบกข้าขึ้นหลังหรือ!" ดวงหน้าที่ไร้สีโลหิต
ในที่สุดก็มีสีแดงขึ้นมานิด ๆ แล้ว แต่เพราะความเขินอายเป็นเหตุ "อะ...ข้า
เดินกลับไปเองได้"

"ข้าแบกเจ้าไปเร็วกว่า ขึ้นมาสิ"

"แต่ทรงเป็นถึงองค์รัชทายาท..."

เขาสูงศักดิ์ออกป่านนี้ แล้วจะลดตัวลงมาทำเพื่อนางถึงขั้นนี้ได้อย่างไร

นางยอมรับไม่ได้หรอก!

"ในเมื่อรู้ว่าข้าคือรัชทายาท เจ้าก็เชื่อฟังเสียดี ๆ อย่าขัดคำสั่งข้า"

นางขมวดคิ้วมุ่นพลางโอดครวญ "ทรงเอาฐานะมาข่มผู้นี้"

"ซินเออร์ เด็กดี เชื่อฟังข้านะ"

นางล้งเลอยู่ชั่วครู่ค่อยยอมรอมขอมขึ้นเกาะแผ่นหลังเขา เป็นอันยุติการกระทำตามใจตนเองในคำคินนี้ของนาง

พอผู้หญิงที่อยู่กลางฝูงชนได้เห็นผู้เป็นนายแบกคุณหนูใหญ่จวนอำมาตย์ขึ้นหลังก็ตกตะลึงจนขากรรไกรแทบจะหลุดลงมา แต่ครั้นหนานกงซื้อกวาดสายตาดักเตือนมาให้ เขาก็หัวไวเข้าใจทันที รีบสั่งให้เหล่าองครักษ์คอยคุ้มกันอยู่ห่าง ๆ ก็พอ ไม่ต้องเข้าไปใกล้มาก

ขณะเกาะอยู่บนแผ่นหลังกว้างของหนานกงซื้อ จันหลูชินพลันรู้สึก ว่าคินนี้ไม่ได้เลวร้ายถึงเพียงนั้น จิตใจที่หดหู่อยู่ก่อนหน้ามลายหายวับไปไม่เหลือ

อุตุส่าห์ได้ออกมาทั้งที นางจึงรบเร้าเขาอย่างไมยอมตัดใจว่า "องครักษ์ทายาท ข้าอยากไปประตุทิศได้"

"ไปประตุทิศได้ทำอะไร"

"ไปดูทะเลพฤษาบุพเพอย่างไรล่ะ"

ข้างประตูเมืองทางทิศใต้มีวัดบุพเพซึ่งผู้คนนิยมไปสักการบูชากัน คลาดล่าแห่งหนึ่ง วันที่เจ็ดเดือนเจ็ดของทุกปีทางวัดจะวางกระถางต้นท้อไว้เต็มทางเดินบนกำแพงเมืองทิศใต้ เพื่อให้หนุ่มสาวที่ยังไม่มีคู่ครองแวนกระดาศำอธิษฐานขอคู่สี่แดงเล็ก ๆ ที่มีด้ายแดงผูกร้อยไว้บนต้นท้อ

เมื่อกระดาศำอธิษฐานจำนวนนับไม่ถ้วนถูกแวนไว้เต็มต้นท้อแต่ละต้นจะดูดวงมตระการตามาก ทุกคนจึงพากันเรียกมันว่าทะเลพฤษาบุพเพ

จั้นหลูซิ่นเล่าด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า "ท่านทรงรู้ใหม่ว่าในคืนนี้ชายหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานจะไปแขวนกระดาษคำอธิษฐานขอคู่สี่แดงบนกำแพงเมืองทิศใต้ ได้ยินว่าขอเพียงเขียนคำอธิษฐานไว้บนกระดาษว่า 'ขอให้...มีวาสนาได้มาเห็นกระดาษแผ่นนี้ ด้ายแดงพันผูกบุพเพสันนิวาส' ความปรารถนาก็อาจจะกลายเป็นจริงขึ้นมาได้!"

หนานกงซื่อย่อไม่รู้ประเพณีในวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดนี้ดี แต่ไม่อยากจะคือนาง

"แล้วหลังจากนั้นทำอย่างไรถึงจะเป็นจริงได้"

"หากมีคนพบกระดาษคำอธิษฐานที่เขียนชื่อตัวเองไว้ท่ามกลางทะเลพฤษบานบุพเพ แล้วเอาลงมาผูกไว้ที่ข้อมือของตนล่ะก็ บุพเพสันนิวาสระหว่างคนที่ผูกด้ายแดงและคนที่เขียนกระดาษคำอธิษฐานก่อนหน้าก็ถูกผูกไว้ด้วยกัน สุดท้ายก็จะมีความสุขสมบูรณ์ไปจนกระทั่งแก่เฒ่าอย่างไรล่ะ!"

ดังนั้นคำคืนนี้หนุ่มสาวที่ยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝาไม่เพียงจะไปแขวนกระดาษคำอธิษฐานขอคู่เท่านั้น ยังจะไปเสาะหาทั่วทะเลพฤษบานบุพเพโดยหวังว่าจะเจอชื่อของตนอีกด้วย เพราะนี่เป็นเครื่องหมายว่าที่แท้ท่ามกลางคลื่นชนคลาคลามีคนแอบหลงรักตนอยู่

นางเองก็อยากแขวนกระดาษคำอธิษฐานที่เขียนชื่อหนานกงซื่อลงไปบนนั้นเช่นกัน

ไม่รู้เพราะเหตุใด ตั้งแต่นางได้พบเขาเมื่อตอนยังเล็กก็อยากใกล้ชิดเขาแล้ว ถึงเขาจะชอบทำหน้าที่เครื่องขั้วม แต่กลับทำให้นางรู้สึกสบายใจอย่างประหลาด

ภายหลังนางถูกพิฆ ได้แต่นอนรักษาตัวอยู่บนเตียง เขาก็มักจะมา

ปรากฏตัวตรงหน้านางบ่อยๆ แม่สีหน้าแววตาของเขายังคงเคร่งขรึมเย็นชา เช่นเคย กระนั้นนางยังรู้สึกได้ว่าเขาห่วงใยนางมาก นางเองก็ชอบให้เขา อยู่ด้วย ถึงเวลาส่วนใหญ่นางจะเป็นคนคุยจ้อไม่หยุดก็เกิด

ยามเป็นเด็กนางยังไม่เข้าใจ แต่ผ่านมาหลายปี ความรู้สึกดีๆ อัน บริสุทธิ์จริงใจได้สัมผัสพอกพูนจนกลายเป็นความชื่นชอบโดยไม่รู้ตัวในที่สุด

นางชอบเขา...ชอบมาก...ชอบเหลือเกิน ต่อให้เขาไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร ขอเพียงทั้งคู่ได้พบหน้ากันบ่อยๆ อย่างนี้ นางก็พอใจมากแล้ว

"เจ้าก็เลยอยากไปทะเลพฤษาบุพเพเพื่อหาดูว่ามีกระดาษคำอธิษฐาน ที่เขียนชื่อของเจ้าเอาไว้หรือไม่อย่างนั้นสิ"

"เอ่อ... จะพูดอย่างนั้นก็ได้อ" นางกระดากที่จะบอกเขาไปตรงๆ

"ต่อให้หาเจอจริง เจ้ากล้าปลดกระดาษแดงนั้นลงมาหรือ"

"เอ๋? เอ่อ...เรื่องนั้น..."

อันที่จริงนางไม่กล้าหрок เพราะไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายเป็นใคร เกิดเป็นคนที นางเกลียดชังหน้าที่สุดขึ้นมาจะทำอย่างไร

ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงแค่ไปเล่นสนุกครั้นเคร่งกันเท่านั้น ต่อให้เจอชื่อ ของตนท่ามกลางกระดาษคำอธิษฐานสีแดงนับไม่ถ้วนเข้าจริง ๆ ก็จะไม่ปลด ลงมาหрок กลัวว่าจะชักนำบุพเพสันนิวาสร้ายๆ มาใส่ตัว

พอผ่านพ้นคืนวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดไป ทะเลพฤษาบุพเพก็จะถูกเก็บ รักษาไว้บนกำแพงอย่างนั้นนานหนึ่งเดือน หลังจากนั้นทางวัดจะเก็บกระดาษ คำอธิษฐานลงมาเผาเป็นขี้เถ้า ให้ความปรารถนาของทุกคนลอยขึ้นฟ้า เป็น อันยุติงานเทศกาลที่จัดขึ้นปีละครั้ง

"ไม่กล้าสิ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ต้องไปให้เสียเวลาหрок"

"โอ้! แต่ข้าอยากไปดูสักหน่อยนี่" นางโอดครวญเสียงใส "เอากะดาษลงมาหรือไม่มันก็อีกเรื่องหนึ่ง คนอื่นเคยเห็นทะเลพฤษาบุพเพกันหมดแล้ว มีแต่ข้าคนเดียวไม่เคยเห็น ท่านไม่รู้หรือว่าความรู้สึกแบบนี้มันแยขนาดไหน"

"งั้นรี ทำไม่ข้าไม่เห็นรู้สึกเลยละ" เขาเองก็ไม่เคยเห็นทะเลพฤษาบุพเพเหมือนกัน

"องค์รัชทายาท..."

ถึงแม้จะฟังออกว่านางรู้สึกห่อเหี่ยว แต่เพราะเป็นห่วงนาง หานางงชื่อ จึงต้องทำใจแข็งส่งนางกลับจวนอำมาตย์ในทันที

"ซินเออร์ ไว้ปีหน้าสุขภาพเจ้าดีขึ้นหน่อย ข้าค่อยพาเจ้าไปดูทะเลพฤษาบุพเพนะ ดีไหม"

"จริง ๆ นะ?"

"แน่นอน ขอเพียงเจ้าดูแลรักษาตัวให้แข็งแรง"

ทะเลพฤษาบุพเพมีทุกปี อนาคตยังมีโอกาส เขาจะให้นางได้เห็น

ครั้นเห็นบุตรสาวกลับถึงจวนโดยไม่เจ็บไม่ป่วยตรงไหน จันชืออินก็ถอนหายใจโล่งอกเป็นอันดับแรก ก่อนจะเอ็ดออกมาอย่างอดมิได้

"ซินเออร์ เจ้านี้ยุ่งจริง ๆ!"

ในห้องโถงใหญ่ จันหลูชินรู้ว่าผิดจึงยอมถูกว่ากล่าวตักเตือนเงียบ ๆ

"เจ้ารู้ทั้งรู้ว่าร่างกายตัวเองจะหักโหมมากไม่ได้ แต่ยังแอบหนีออกจากบ้านไปเที่ยวเทศกาลโคมไฟอีก ทำเช่นนี้เท่ากับเอาชีวิตตนเองมาล้อเล่นชัด ๆ!"

"ท่านพ่อ ลูกสำนึกผิดแล้ว"

ราชินีตั้งใจ

"ได้เท่าจัน ในเมื่อซินเออร์สำนึกผิดแล้ว ท่านก็อย่าดูนางอีกเลย" หนานกงชือเห็นแล้วรู้สึกสงสาร เอ่ยปากแก้ต่างให้นาง "ฝันร้ายกายมานานขนาดนี้ นางเองก็เหนื่อยแล้ว ก็ให้นางไปพักผ่อนเร็วหน่อยเถิด"

จันชืออินยังคงมีน้ำโท กระนั้นยังต้องเป็นห่วงสุขภาพของบุตรสาว จึงได้แต่พยักหน้า "เสียเหลี่ยม รีบพาคูณหนูใหญ่กลับไปพักผ่อนที่ห้องเร็ว"

"บ่าวทราบแล้วเจ้าคะ"

พอคิดได้ว่าต้องแยกจากกับหนานกงชือ จันหลูชินก็หันไปมองเขาอย่างอาลัยอาวรณ์

เขาเข้าใจสายตาของนาง แต่คืนนี้มันเกินกว่าที่ร่างกายนางจะรับไหวแล้ว

"ซินเออร์ ดึกมากแล้ว ไปพักผ่อนเถิด"

"...อืม"

นางออกจากห้องโถงใหญ่ไปอย่างตั้งใจไม่ลง ครั้นกลับถึงห้องนอน เร็วแรงของนางก็มาถึงขีดสุด พอขึ้นไปนอนบนเตียง ความมึนงงรุนแรงก็ม้วนทอบเข้าใส่ นางทันใด นางจึงร่วงดิ่งลงสู่ดินแดนแห่งความฝันอย่างรวดเร็ว

ปีหน้านางจะต้องไปดูทะเลพุกกษานูพเพและเอาชื่อของเขาไปแขวนบนต้นไม้ให้ได้

2

ผลคือพอจันหลูชินนอนหลับไปครั้งนี่ก็กลับกลายเป็นหลับไม่ตื่น ซ้ำยังมีไข้ขึ้นสูง ทำเอาผู้คนในจวนอำมาตย์ตกอกตกใจกันยกใหญ่

"เร็วเข้า รีบเข้าวังไปเชิญท่านหมอเจ้ามาเร็ว!"

นับตั้งแต่นางถูกพิฆะ ทุกครั้งที่ร่างกายนางเกิดอาการไม่สบาย ล้วนเป็นแพทย์หลวงเจ้ารับหน้าที่ตรวจรักษา

จันหลูเยียนอยู่เป็นเพื่อนบิดาในห้องพี่สาว นางอดตำหนิตนเองมิได้ "หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ ข้าจะไม่ไปเที่ยวงานเทศกาลโคมไฟอะไรนั่นหรอก พี่ชินจะได้ไม่ต้องแอบหนีออกจากจวน"

ทว่ามากล่าวเช่นนั้นในตอนนั้นก็สายไปเสียแล้ว นางทำได้เพียงอธิษฐานขอให้พี่สาวหายเป็นปกติเร็วๆ เท่านั้น

แพทย์หลวงเจ้ารีบรุดมาถึงในที่สุด

"ได้เท่าจัน ในวังมีเรื่องทำให้ล่าช้าไปเล็กน้อย โปรดอภัยด้วย"

"อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย บุตรสาวข้าต้องรบกวนท่านหมอบเจ้าอีกแล้ว"
"รบกวนอะไรกัน นี่เป็นเรื่องฟังกระทำอยู่แล้ว"
แพทย์หลวงเจ้าริบรุดไปข้างเตียงเพื่อตรวจดูอาการของจันหลูชิน
ตลอดสิบปีที่ผ่านมานางป่วยเป็นโรคโน้นโรคนี้ไม่หยุดหย่อน ยิ่งยาม
ถึงช่วงฤดูหนาวอาการจะยิ่งทรุดหนัก

เพียงครู่เดียวว่าคนหนึ่งก็พรวดพราดเข้ามาในห้องท่าทางรีบร้อน
"นายท่าน องค์รัชทายาทเสด็จมาเยือนกะทันหันขอรับ"

"องค์รัชทายาทเสด็จมาอีกแล้วรี" จันช้ออินรีบสั่งบุตรสาวคนเล็กว่า
"เยียนเออร์ เจ้าอยู่ที่นี่รอฟังคำวินิจฉัยของท่านหมอบเจ้า พอจะไปรับเสด็จ
รัชทายาทก่อน"

"ทราบแล้ว ท่านพ่อ"

จันช้ออินออกจากเรือนของจันหลูชินไป เพิ่งเดินไปถึงระเบียงที่ทอด
ไปสู่โถงด้านหน้าก็เห็นหนานกงช้อก้าวเร็ว ๆ มาตรงหน้าเขา หน้านี้วี่วี่
ขมวดเล็กน้อย

"ได้เท่าจัน อาการของซินเออร์เป็นอย่างไรบ้าง"

ครั้นเขาได้ยินว่าแพทย์หลวงเจ้าถูกเชิญไปที่จวนอำมาตย์ ไม่ต้องคิด
เขาก็รู้ว่าซินเออร์คงล้มป่วยอีกแล้ว และสาเหตุคงหนีไม่พ้นการหนีออกจาก
จวนเมื่อคืนวานแน่แท้

"องค์รัชทายาท ท่านหมอบเจ้ากำลังตรวจอาการอยู่ แต่ข้าคิดว่าอาการ
หาได้ร้ายแรง คงจะแค่จับไข้ติดตามเคย"

หนานกงช้อพยักหน้า แต่สีหน้ายังคงเคร่งเครียดอยู่นั่นเอง หากยังไม่
ได้ฟังคำวินิจฉัยของแพทย์หลวงเจ้า เขาก็ไม่อาจวางใจได้

สิบปีมานี้นางมีชีวิตที่ยากลำบาก กระนั้นก็ยังเผชิญหน้ากับทุกสิ่งอย่างมองโลกในแง่ดี

เขาคิดอยู่บ่อยๆ ว่าหากยามนั้นมีให้นางกินขนมเบี๊ยะชิ้นนั้น บางทีตอนนี้นางอาจชุกชนรำเริง ไม่จำเป็นต้องได้รับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

นิสัยมองโลกในแง่ดีของนางกลับทำให้เขาเจ็บปวดใจ และอยากปกป้องคุ้มครองนางมากขึ้น

จันซืออินมีเรื่องบางอย่างอยากพูดกับรัชทายาทให้รู้เรื่อง จึงฉวยโอกาสนี้เอ่ยขึ้น "องค์รัชทายาท ระหว่างรอท่านหมอเจ้าตรวจอาการ กระทบ่อมมีเรื่องบางอย่างอยากสนทนากับองค์รัชทายาทสักหน่อย ได้ไหมพะยะคะ"

"ได้เท่าจัน มีเรื่องอะไรท่านพูดมาได้เลยไม่เป็นไร"

"เชิญองค์รัชทายาทเสด็จไปสนทนากันที่ห้องข้างดีกว่า"

เมื่อคนทั้งสองนั่งลงในห้องข้าง บ่าวก็ยกน้ำชามาให้ก่อนจะถอยออกไป จันซืออินค่อยเอ่ยปากด้วยสีหน้าไตร่ตรอง

"องค์รัชทายาท มานับๆ ดูแล้ว ตั้งแต่บุตรสาวของกระทบ่อมถูกพิชในอุทยานหลวงจนถึงตอนนี้ก็นานสิบปีแล้ว"

แววตาของหนานกงซื่อหมองสลดลงเล็กน้อย ถึงจะผ่านมาสิบปีแล้ว ทว่าภาพเหตุการณ์ในวันนั้นยังคงแจ่มชัดอยู่ในหัวของเขา เขาไม่มีวันลืมได้ลง

"สิบปีมานี้ ด้วยความกรุณาขององค์รัชทายาทที่ทรงห่วงใย บุตรสาวได้รับการดูแลที่ดีอย่างยิ่ง กระทบ่อมอยากขอพระทัยองค์รัชทายาทแทนบุตรสาว"

"ได้เท่าจัน ท่านไม่ต้องขอบคุณข้าหรอก เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่ข้าสมควรทำอยู่แล้ว"

"ไม่พะยะคะ องค์กรรักษา สิบปีมานี้ท่านทรงชดเชยให้บุตรสาวของกระหม่อมเกินกว่าที่นางควรจะได้รับมากแล้ว ดังนั้นองค์กรรักษาทรงไม่จำเป็นต้องชดเชยต่อไป ปล่อยให้บุตรสาวของกระหม่อมได้ใช้ชีวิตของนางเองเถิดพะยะคะ"

เขาจึงงันไปเล็กน้อย "ความหมายของใต้เท้าจันคือไม่ต้องกรให้ข้ามาเยี่ยมซินเอ้อร้ออีกอย่างนั้นหรือ"

"หาใช่ไม่ต้องกร แต่กระหม่อมไม่อยากรบกวนองค์กรรักษาอีกต่อไปพะยะคะ" จันซื่ออินพยายามกล่าวอย่างนุ่มนวลที่สุดเท่าที่จะทำได้ "อย่างไรเสียบุตรสาวของกระหม่อมก็โตเป็นสาวแล้ว หาใช่เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ และองค์กรรักษาเองก็ต้องอภิเษกในที่สุด ถึงเวลาที่จะทรงปล่อยมือได้แล้ว"

หลายปีที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ระหว่างรักษาทากับหลูซินั้นวันจะสนิทชิดเชื้อมากขึ้น แต่เนื่องจากนางเติบโตเป็นสาวแล้ว ทั้งคู่ไม่อาจสนิทสนมกันต่อไปโดยไม่คำนึงถึงจารีตประเพณีใดๆ ได้อีก นี่ไม่เพียงทำเพื่อรักษาชื่อเสียงของนาง ยังเพื่อตัวรักษาเองด้วย

คนเป็นบิดาเช่นเขาย่อมมองออกว่าบุตรสาวคนโตมีความรู้สึกดีๆ ให้รักษาทาท อาจเรียกได้ว่าชื่นชอบด้วยซ้ำ ทว่าพวกเขาไม่เหมาะสมกัน และไม่อาจมีอนาคตร่วมกันได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เจ็บนานวันมิสู้เจ็บเพียงเดี๋ยวนเดียว เขาควรยุติฝันลมๆ แล้งๆ ของบุตรสาวในเร็ววัน

ได้ฟังดังนั้นหนานกงซื่อก็มีสีหน้าเคร่งเครียดด้วยความไม่พอใจขึ้นมาชั่วพริบตา "ใต้เท้าจันหมายความว่าข้าทำให้บุตรสาวของท่านเสื่อมเสียเกียรติอย่างนั้นรี"

จันซื่ออินลอบตื่นตกใจ ได้กลืนเปลingsโทสะที่เกิดจากความไม่พอใจ

ขององค์รัชทายาทอย่างชัดเจน "หามีได้ กระทบ่อมไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น
เลยพะยะค่ะ"

"ไม่ใช่จริงๆ รี้ ได้เท่าจั้น ข้ารู้ว่าท่านมีใจอยากปกป้องบุตรสาว แต่
ได้ฟังวาจานี้กับหู ทำให้ข้าอดรู้สึกเสียใจอยู่บ้างมิได้"

"เสียใจ?"

"เสียใจที่ได้เท่าจั้นไม่ไวใจเข้าถึงเพียงนี้"

การที่เขาดูแลเอาใจใส่ซินเออร์หาใช่เพื่อต้องการชดเชยเท่านั้น แต่
ดูเหมือนคนทั่วหล้าจะมองแค่เพียงผิวเผิน ไม่เว้นแม้กระทั่งบิดาของนางเอง

หากเขาทำไปเพียงเพื่อชดเชยที่นางกินยาพิษแทนเขาจริงๆ แล้วละ
ก็ เช่นนั้นให้แพทย์หลวงเจ้ามาตรวจรักษาทุกเวลา มอบของบำรุงล้ำค่ามา
ให้นางบำรุงร่างกายเป็นครั้งคราว หรือจะทูลขอให้เสด็จพ่อประทานฐานะ
ท่านหญิงให้นางก็ยังได้ นี่ก็เรียกได้ว่าเป็นกฤษฎาธิคุณใหญ่หลวงสำหรับ
สกุลจั้นแล้ว เขาไม่จำเป็นต้องมาเป็นห่วงเป็นใยอาการของนางด้วยตนเอง
ข้ายังทำเช่นนั้นเสมอต้นเสมอปลายมาถึงสิบปีหรือหก

การทำเช่นนี้หาใช่เพราะต้องการสร้างภาพเพื่อให้ได้รับความเคารพรัก
จากปวงประชา

หนานกงซื่อ่มกตอารมณโกรธเคืองที่ถูกเข้าใจผิดเอาไว้ ยกน้ำชาขึ้น
จิบคำหนึ่งค่อยเอ่ยปากว่า "ได้เท่าจั้น ไม่ต้องกังวลไปว่าในอนาคตซินเออร์
จะได้รับความชอกช้ำใดๆ เพราะข้าเป็นต้นเหตุ ข้าจะไม่ให้เรื่องเช่นนั้น
เกิดขึ้นเป็นอันขาด"

จั้นซื่ออินเตาไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ เกรงว่าจะยั่วโมโหเขาอีก
จึงได้แต่เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "องค์รัชทายาททรงคิดจะทำอย่างไรพะยะค่ะ"

"ข้าคิดไว้แล้ว รอเวลานั้นมาถึงได้เท่าจันก็จะรู้เอง"
นับตั้งแต่สิบปีก่อน เขาก็เริ่มปกป้องทะนุถนอมดอกไม้เปราะบางเช่น
นางดอกน้ออย่างรอบคอบ เพื่อให้นางสามารถเติบโตได้อย่างมั่นคงปลอดภัย
ไม่เสียดายที่จะสร้างเรือนกระจกที่เป็นของนางไว้ปกป้องรักษานางโดยเฉพาะ
ไม่ว่าผู้อื่นจะคิดอย่างไรกับเขา เขาไม่แยแสทั้งนั้น
สรุปก็คือ...เขาไม่มีวันปล่อยมือจากนางเด็ดขาด!

ราคาค่าวงดที่จันหลุชินต้องจ่ายในการหนีออกจากจวนไปร่วมเทศกาล
โคมไฟก็ค่อนข้างแพงด้วยพิษไข้อยู่บนเตียงสามวันสามคืน กระทั่งวันที่สี่ไข้
ค่อยลดในที่สุด นางถึงฟื้นตื่นขึ้น

นางรู้สึกกลัดกลุ้มที่ทำให้ทุกคนต้องเป็นห่วงนางอีกแล้ว

"หลุเฮียน ท่านพ่อโหม่มากไข้หรือไม่"

สองสามวันหลังจากนางฟื้นขึ้นมา ถึงแม้บิดาจะมาเยี่ยมนางบ้าง แต่
มักจะทำสีหน้าเคร่งขรึม ดูท่าทางครั้งนี้จะโหมไม่น้อยเลย

"หากบอกว่าโหม มีผู้บอกว่าเป็นห่วงจะดีกว่า แต่ข้ารู้สึกวาระะนะ
ท่านพ่อดูเหมือนจะกลัดกลุ้มเรื่องอื่นอยู่"

"จริงหรือ เรื่องอะไร"

"โธ่ ถ้าข้ารู้ก็บอกท่านไปตรงๆ แล้วละ"

จันหลุเฮียนนั่งอยู่ข้างเตียง พุดคุยเรื่องสัพเพเหระเป็นเพื่อนพี่สาวที่
ต้องนอนพักฟื้นห้ามลงจากเตียง

นางรู้แต่ว่าดูเหมือนตั้งแต่หนานกงชื่อมาปรากฏตัวคราวก่อน ก็ไม่รู้
ว่าบิดากลัดกลุ้มเรื่องอะไรอยู่ มักถอนหายใจเวลาอยู่คนเดียวบ่อยๆ พอดถาม

สาเหตุบิดาก็ไม่ยอมบอก

ที่แท้มีเรื่องอะไรที่บิดาพูดไม่ได้กันแน่นะ

"คุณหนูใหญ่! " จู่ๆ เสี่ยวเหลียนก็พรวดพราดเข้ามาในห้อง ท่าทางรีบร้อน "องค์รัชทายาทเสด็จมาเยี่ยมคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ ตอนนี้กำลังเสด็จมาทางนี้แล้ว"

"อะไรนะ รัชทายาทเสด็จมา?" จั้นหลูชินรีบลูบผมแล้วก้มลงมองเสื้อผ้าของตน "หลูเยียน สารรูปของข้าดูยา่แย่หรือซีดเซียวมากหรือไม่ จะทำให้องค์รัชทายาททรงตกพระทัยกลัวไหม"

"ไม่หรอก ท่านวางใจเถิด"

"จริงๆ นะ? เจ้าไม่ได้โกหกข้านะ" แต่นางเพียงล้มปวยหนัก หน้าตาจะต้อองดูไม่ได้แน่ๆ

"ข้าจะโกหกท่านทำไม แย่กว่านี้รัชทายาทก็ทรงเคยเห็นมาแล้ว หากจะตกใจกลัวจริงๆ ก็คงหนีกระเจิงไปตั้งแต่หลายร้อยปีก่อนแล้วละ"

"พูดไปก็จริงอยู่"

ที่แท้พวกเขาคุ้นชินกับสภาพหน้าตายามป่วยไข้ของนางตั้งนานแล้ว ดังนั้นต่อให้นางซีดเซียวดูไม่ได้ยิ่งกว่านี้ พวกเขาก็ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลก

เพียงครู่เดียวหนานกงซื่อก็นำผู้หญิงเข้ามาในห้องของนาง จั้นหลูเยียนรีบนำเสี่ยวเหลียนลุกขึ้นถวายค่านับ

"หลูเยียนถวายค่านับองค์รัชทายาทเพคะ"

"บ่าวถวายค่านับองค์รัชทายาท"

จั้นหลูชินเองก็เลิกผ้าห่มออกหมายจะลงจากเตียงมาถวายค่านับเช่นกัน แต่เพิ่งจะขยับตัวก็ถูกหนานกงซื่อห้ามไว้ทันควัน

"ซินเออร์ เจ้านั่งอยู่นั้นนะดีแล้ว อย่าลงจากเตียงเลย"

นางยิ้มสดใส "องค์รัชทายาท ข้าเกือบจะหายดีแล้ว"

"เกือบจะหายดีแสดงว่ายังไม่หายสนิทนะสิ เจ้าก็นั่งนิ่งๆ อย่างยัยตัวอย่างว่าง่ายเกิด"

"อ้อ" นางได้แต่ยอมเชื่อฟัง ใครใช้ให้นางไม่ยอมเชื่อฟังจนเป็นเรื่องขึ้นมากันล่ะ

นับตั้งแต่นางโตเป็นสาว น้อยครั้งนักที่หนานกงซื่อจะย่างกรายเข้ามาในห้องของนาง แต่ในเมื่อหลายวันก่อนเขาได้เปิดอกสนทนากับจิ้นซื่ออินไปแล้ว การกระทำเพื่อหลีกเลี่ยงคำครหาจึงไม่มีความหมายใดๆ ทั้งสิ้น

และจิ้นซื่ออินเองก็ห้ามปรามเขาไม่ได้ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นรัชทายาทเป็นกษัตริย์ในอนาคต ที่เขาทำได้คือให้บุตรสาวคนเล็กและเสี่ยวเหลียนคอยเฝ้าอยู่ด้วย มิให้หนุ่มสาวเช่นพวกเขาอยู่ในห้องตามลำพัง

หนานกงซื่อมาถึงข้างเตียง เสี่ยวเหลียนรีบยกเก้าอี้มาให้เขานั่งลง เขาพิศดูสีหน้าของจิ้นหลูซิ่น เห็นนางมีสีหน้าไม่เลว หัวใจที่กังวลมาตลอดหลายวันค่อยสงบลงในที่สุด

"เจ็บหนักแล้วสินะ ดูซิว่าคราวหน้าเจ้ายังจะกล้าทำอย่างนี้อีกหรือไม่"

นางแส้งทำปากยื่นบ่นมึงว่า "ตั้งแต่ข้าตื่นมาก็ถูกเอ็ดมาตลอดตอนนี้แม้แต่องค์รัชทายาทก็ทรงเอ็ดข้าด้วย"

"เจ้าสมควรถูกเอ็ดดี ๆ สักยกจริงๆ นี่"

"ข้าทราบแล้ว เช่นนั้นรัชทายาททรงเปลี่ยนไปเอ็ดเรื่องอื่นบ้างได้หรือไม่ เอาที่มันใหม่กว่านี้นะ ข้าจะได้ไม่เบื่อจนอยากหลับ"

จิ้นหลูเยียนและเสี่ยวเหลียนลอบยิ้มอยู่ข้างๆ มีแต่จิ้นหลูซิ่นเท่านั้น

ที่กล้าตีฝีปากกับรัชทายาทอย่างอาจหาญ

ไต่ยินดั่งนั้นหนานกงซื่อก็ถลึงตาจ้องนางคราหนึ่ง กลับถูกนางแลบลิ้นให้อย่างซุกซน ซ้ำยังหัวเราะเบิกบานกว่าเก่าเสียอีก

ดวงตาที่จ้องมองนางเปี่ยมไปด้วยแววโปรดปรานเอ็นดู "เจ้าอยากนอนแล้วรี เช่นนั้นข้าก็ได้แต่นำขนมที่เอามากลับไปนะสิ จะได้ไม่กวนการนอนของเจ้า"

"อะไรนะ มีขนมหรือ!" นางที่ชอบกินเป็นที่สุดเล็กแสรั่งทำเป็นยียวนในพริบตา รีบอดอดอันเขาวว่า "รัชทายาท เมื่อครู่รูชินเออร์เพียงแต่ล้อเล่นเท่านั้น องค์รัชทายาททรงเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง จะต้องไม่ทรงคิดเล็กคิดน้อยแน่ๆ ไซ้ไหมเพคะ"

เขาจงใจกระตุ้นความอยากอาหารของนาง "เจ้าแน่ใจนะ"

นางพยักหน้าสุดแรง พยายามประจบเต็มที "องค์รัชทายาททรงเป็นคนดีที่หนึ่งเลย"

นางเองจะปากหวานที่สุดก็ในเวลาอย่างนี้ วาจาประจบสอพลออะไรก็ล้วนพูดออกมาได้ทั้งนั้น เขายกมูมปากขึ้นนิดๆ อย่างห้ามไม่อยู่ "ผู้หญิงเอาปืนโตมาซิ"

"พะยะค่ะ รัชทายาท"

ผู้หญิงนำปืนโตทรงกลมสามชั้นที่ด้านนอกวาดลวดลายวิจิตรประณีตมาตรงหน้าจันหลูชิน

"คุณหนูใหญ่ ขนมหล่านี้องค์รัชทายาททรงสั่งให้ห้องเครื่องหลวงทำขึ้นเป็นพิเศษ ล้วนเป็นรสชาติที่ถูกปากคุณหนูใหญ่ทั้งนั้น"

นางเปิดฝาด้านบนสุดของปืนโตออก ขนมหลากหลายชนิดวางเป็น

ราชินีตั้งใจ

ระเบียบอยู่ในปืนโต แลดูขึ้นตาขึ้นใจชวนให้คนเห็นแล้วอดน้ำลายสอมิได้
ขนมเหล่านี้ล้วนถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ พอดีคำเพื่อให้นาง
กินได้สะดวก นางรีบเลือกมาหยิบใส่ปากชิ้นหนึ่งทันที ใบหน้าเผยแววชื่นใจ
หาใดปาน

"อืม...อร่อยจัง ข้าชอบกินฝีมือของห้องเครื่องหลวงที่สุดเลย"
จั้นหลูชินออกปากชวนน้องสาวให้กินด้วยกันอย่างร่าเริง "หลูเยียน เจ้าก็รีบ
มากินสิ หาไม่ข้าคนเดียวกินไม่หมดหรอก"

เห็นชัดว่าขนมเหล่านั้นเตรียมมาให้พี่สาวโดยเฉพาะ นางไหนเลย
จะกล้ากิน

"ข้าไม่เหมือนท่านนี่ กินเท่าไรก็ไม่อ้วน ส่วนข้าต้องห้ามปากให้ถูก
เวลาถึงจะใช้ได้"

"เกี่ยวอะไรกันล่ะ นาน ๆ กินทีเท่านั้น"

หนานางชื่อเหลือบมองผู้หนึ่งแวบหนึ่ง เขารีบรินน้ำชาส่งให้ผู้เป็นนาย
ทันที

เขายืนถ่วงขาไปตรงหน้าจั้นหลูชิน "กินช้า ๆ นะ ไม่มีใครแย่งเจ้า
กินหรอก ระวังอย่าให้ติดคอล่ะ"

จั้นหลูชินบังเกิดความซาบซึ่งขึ้นเต็มอก

หลายปีมานี้เขาผู้มีคนคอยปรนนิบัติรับใช้เสมอมากลับปฏิบัติต่อ
นางอย่างเสมอต้นเสมอปลายไม่เคยเปลี่ยน มักจะเอานางประคบประหมง
ไว้บนฝ่ามืออย่างระมัดระวังอยู่รำไป

ไม่ว่าเขาจะใช้ความรู้สึกเช่นไรมาดูแลเอาใจใส่และทำดีกับนางเพียงนี้
นางควรพอใจแล้ว ไม่ควรหวังสูงเกินเอื้อมอีก

นางคลีอี้มหวาน กล่าวเสียงละมุนว่า "รัชทายาท ท่านอย่าทรงดีกับข้าถึงเพียงนี้อีกเลย"

"เพราะอะไร"

"เพราะข้าจะถูกท่านตามใจจนเหลือ ถึงอย่างไรท่านก็ไม่อาจดูแลข้าอย่างนี้ไปตลอดได้"

นางรู้ดีว่าระหว่างเขาและนางจะต้องสิ้นสุดลงสักวัน ดังนั้นนางจึงวางแผนช่วงเวลาที่จะทั้งคู่พบหน้ากันมาก แต่ก็ไม่กล้าฝันลมๆ แล้งๆ ว่าความสัมพันธ์เช่นนี้จะคงอยู่ไปอีกนานเท่าไร

ได้อยู่ด้วยกันนานขึ้นอีกวัน นางก็ถือว่านางบังเอิญเก็บได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งวัน ขอเพียงไม่หวังอะไรมากเกินไป เมื่อถึงคราวต้องจากลาจริงๆ ก็คงจะไม่เกิดความรู้สึกสูญเสียมากเกินไปกระมัง...

หนานกงชื่อขอมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่ชอบฟังนางกล่าววาจาเช่นนี้ "ซินเออร์อย่าคิดเหลวไหล"

"ข้าไม่ได้คิดเหลวไหล ข้าพูดความจริงต่างหาก"

"เจ้าฟังให้ดีนะ เรื่องที่เจ้าพูดมาเมื่อครู่จะไม่มีการเกิดขึ้นเด็ดขาด"

นางมองเขาด้วยความงุนงงสงสัย "เพราะอะไรหรือ"

เขายื่นนิ้วมือไปแตะเศษขนมตรงมุมปากนาง ในดวงตาที่จับจ้องนางมีเส้นเทาอ่อนโยนที่เกือบซ่อนไว้ลึกๆ เพิ่มเข้ามา ขณะตอบอย่างหนักแน่นว่า "เพราะข้าจะไม่ให้มันมีโอกาสได้เกิดขึ้น"

ดูเหมือนจะไม่มีใครเห็นดีเห็นงามที่พวกเขาอยู่ด้วยกันตลอดเวลา ทว่ายิ่งผู้อื่นไม่เชื่อมากเท่าไร จุดยืนของเขาก็ยิ่งมั่นคงมากขึ้นเท่านั้น อนาคตของเขาและนางจะไม่มีวันยอมให้ใครมาขัดขวางเป็นอันขาด

สองสามวันถัดมาองค์กษัตริย์และพระมเหสีทรงเรียกหนานกงชื่อไปพบที่หอสมุดหลวงเพื่อหารือเรื่องจะให้เขาสืบทอดราชบัลลังก์เร็วขึ้นกว่าเดิม

องค์กษัตริย์ทรงมีพระชนมายุมากแล้ว ช่วงปีหลังๆ เริ่มไม่มีเรี่ยวแรงจะจัดการงานบ้านงานเมืองมากขึ้นทุกที เคราะห์ดีที่มีรัชทายาทคอยเกื้อหนุนอยู่ข้างกาย การบริหารบ้านเมืองจึงดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงคิดว่าสมควรแก่เวลาที่จะทรงสละราชย์ให้รัชทายาทขึ้นนั่งบัลลังก์ จะได้มอบบ้านเมืองให้เขาอย่างเป็นทางการเสียที

"เสด็จพ่อ ทรงตัดสินพระทัยจะสละราชย์เร็วขึ้นจริง ๆ หรือพะยะคะ"

"สละราชย์เร็วหน่อยก็ไม่เห็นมีอะไรไม่ดีนี่" องค์กษัตริย์แย้มสรวลบาง ๆ "ตรวจตราเพื่อบ้านเมืองมานานหลายปี ถึงเวลาให้พ่อได้อยู่ว่าง ๆ บ้างแล้ว ปัญหายุ่งยากคงต้องให้เจ้าไปวิตกแทน"

"ลูกเกรงว่าตนด้อยวิชาความรู้ ยังไม่มีความสามารถพอจะรับภาระใหญ่หลวงตามลำพังได้"

"ความสามารถของเจ้าพ่อยังไม่รู้ชัดอีกหรือ หลายปีมานี้เจ้าคอยช่วยบริหารบ้านเมืองอยู่ข้างกายพ่อ นโยบายการปกครองที่เสนอมาก็ผ่านการไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน พ่อจะแบกรับภาระใหญ่ได้แล้ว ตอนนี้นำมอบบ้านเมืองให้แก่เจ้า พ่อวางใจยิ่งนัก"

โอรสของพระองค์คนนี้จะทำอะไรสุขุมหนักแน่นเสมอมา ทั้งยังมีทัศนคติและความคิดเป็นของตนเอง พระองค์จึงสามารถวางมือได้อย่างสบายพระทัย

"ชื่อเออร์ เจ้าก็อย่าบ้ายเบี่ยงอีกเลย" พระมเหสีทรงช่วยเกลี้ยกล่อมอยู่ข้างๆ "ฝ่าบาททรงอยากพักผ่อนมาหลายปีแล้ว เจ้าก็ทำตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด พระองค์จะได้ไม่ต้องทรงมาบ่นอยู่ข้างหูแม่อีก"

เข้าใจดีว่าเสด็จพ่อทรงตัดสินพระทัยแน่วแน่แล้ว หนานกงชื่อจึงไม่ได้
ปฏิเสธอีก โค้งกายรับพระบัญชา "ลูกจะไม่ทำให้เสด็จพ่อผิดหวังพะยะค่ะ"

"ดี... เช่นนั้นก็ตัดสินใจตามนี้แล้วกันนะ" องค์กษัตริย์ตรัสอย่าง
ยินดีปรีดา "ตามธรรมเนียมปฏิบัติของแคว้นหนานหวนเรา วันที่กษัตริย์
องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์จะต้องจัดพิธีแต่งตั้งมเหสีไปพร้อมกันด้วย ควรรีบ
ตัดสินใจเรื่องคนที่จะมาเป็นมเหสีของชื่อเออร์ได้แล้ว"

พระมเหสีทรงหยิบเทียบบนโต๊ะขึ้นมา "สำหรับผู้ที่เหมาะสมกับ
ตำแหน่งมเหสี แม่ได้ทำรายชื่อไว้แล้ว ชื่อเออร์ เจ้าลองดูสิ"

วันที่ผู้ติดตามรับเทียบในพระหัตถ์ของพระมเหสีมายื่นให้ตรงหน้า
หนานกงชื่อ

เขาเปิดเทียบออกดูผ่านๆ อย่างรวดเร็ว ผู้มีสิทธิ์ได้รับคัดเลือกเกือบ
ทั้งหมดดูเหมือนจะเป็นธิดาของขุนนางใหญ่ในราชสำนักผู้เทียบพร้อม
เรียบร้อยและมีรูปร่างงดงามปานกลางเป็นอย่างน้อย

เขามองดูรอบหนึ่ง ดวงตาคมองลงเล็กน้อยไปชั่วขณะ อันที่จริงในใจ
เขาพอรู้แต่แรกแล้ว จึงไม่ได้ประหลาดใจกับเนื้อหาในสมุดรายชื่อนี้สัก

เป็นเช่นที่คิดไว้ ในรายชื่อผู้มีสิทธิ์ครองตำแหน่งมเหสีมีแต่ชื่อจันหลูเยียน
ไม่มีชื่อจันหลูชิน

"ชื่อเออร์ ชื่อของคนที่ไม่เห็นว่าเหมาะสมจะเป็นมเหสีที่สุดอยู่ตำแหน่ง
แรกในเทียบ ธิดาของเสนาบดีทหาร...ชุยเหยียนชิว ขาดิตระกูลดี รูปร่างงาม
ลุ่มบ้านลุ่มเมือง นิสัยอ่อนหวานมีเมตตา เหมาะจะเป็นมารดาของแผ่นดิน
เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ปวงประชา เจ้าคิดเห็นอย่างไร"

หนานกงชื่อปิดเทียบแล้วยื่นให้ขันที ตอบอย่างไม่มีเสและไม่พินอบ

พิเทาเกินไปว่า "เกี่ยวกับผู้ที่จะเป็นมเหสี ลูกหวังว่าจะสามารถหารือกับเสด็จพ่อและเสด็จแม่ก่อนได้"

ครั้งได้ฟังพระมเหสีก็ทรงอึ้งงันไป สีหน้าแหม่ขึ้นที่มีอยู่เดิมกลับกลายเป็นเคร่งเครียด "เจ้าคงไม่ได้จะบอกว่าเจ้าอยากแต่งตั้งจิ้นหลูชินเป็นมเหสีหรอกนะ"

"ถูกแล้วพะยะค่ะ"

สองสามีภรรยาอมองสบตากัน องค์กษัตริย์อดขมวดพระขนงมิได้ ทว่าเรื่องตำหนักในให้พระมเหสีคอยจัดการดูแลเสมอมา พระองค์จึงทรงเลือกที่จะนิ่งเงียบไม่ออกความเห็น ปล่อยให้มเหสีและโอรสหารือกันดี ๆ สักรอบ

"ชื่อเออร์ แม่ไม่ได้บังคับว่าเจ้าจะต้องแต่งตั้งขุ่ยเหยียนชิวเป็นมเหสีขอเพียงเป็นคนที่อยู่ในรายชื่อ เจ้าอยากแต่งตั้งใครเป็นมเหสีก็ไม่เป็นปัญหา"

"แต่ลูกอยากแต่งตั้งจิ้นหลูชินเป็นมเหสีเท่านั้นพะยะค่ะ"

"นางไม่เหมาะสม เจ้าน่าจะรู้ดี"

ผู้มีฐานะเป็นมเหสี เรื่องที่สำคัญที่สุดก็คือให้กำเนิดทายาทผู้สืบทอดราชบัลลังก์รุ่นต่อไปแก่ราชวงศ์ หากร่างกายมีอาการเจ็บป่วยใด ๆ ก็สูญเสียสิทธิ์นั้นไปแล้ว

แน่นอนว่าจิ้นหลูชินไม่อาจอยู่ในรายชื่ออยู่แล้ว นางสูญเสียคุณสมบัติไปตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน พระมเหสีไม่ทรงเชื่อหรือว่าโอรสจะไม่เข้าใจเหตุผลนี้

หนานกงชื่อมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันใด "เสด็จแม่เองก็น่าจะทรงทราบดีว่าการที่ลูกอยากแต่งตั้งนางเป็นมเหสีไม่เกี่ยวกับเรื่องเหมาะสมไม่เหมาะสม"

มเหสีที่เขาต้องการคือผู้หญิงที่ทำให้เขายินดีทุ่มเทความรักให้ชั่วชีวิต
ทำให้เครื่องมือให้กำเนิดทายาทเพียงอย่างเดียว และผู้หญิงคนที่หัวใจเขา
ยึดมั่นก็ไม่เคยเปลี่ยนไปเลยแม้แต่บ่อย

สำหรับเขาแล้วจันหลูชินเป็นดวงตะวันที่ฉายแสงเจิดจ้าหากอบอุ้ม
ยามอยู่ต่อหน้านาง เขาผ่อนคลายได้เต็มที่ ไม่ต้องสร้างปราการมาป้องกัน
นาง ยินยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างของนาง รวมถึงอารมณ์รัก โลภ โกรธ หลง
ของนางด้วย

เขาตัดสินใจแต่แรกแล้ว ต่อให้มีอุปสรรคขวากหนาม เขาก็จะหา
หนทางแต่งตั้งนางเป็นมเหสี ให้นางกลายเป็นภรรยาที่ถูกทำนองคลองธรรม
ของเขาให้จงได้

พระมเหสีทรงถอนหายใจเบาๆ อย่างอดมิได้

นางรู้สึกซาบซึ้งที่จันหลูชินรับความลำบากทุกอย่างแทนโอรส ทว่า
เรื่องแต่งตั้งมเหสีไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เพียงแต่นิสัยดีอันของโอรส นางเอง
ก็เคยประสบมาก่อน หากพวกเขาต่างคนต่างยืนกรานจะทำตามความคิด
ของตน รังแต่จะทำให้สถานการณ์ตึงเครียดมากขึ้น ไม่มีประโยชน์อันใด
ที่แท่นางควรจัดการเช่นไรดี

พระมเหสีทรงทอดพระเนตรมองฝ่าบาทคราหนึ่ง ได้เห็นพระองค์ทรง
วางตัวเหนือสถานการณ์อย่างเห็นได้ชัด เอาปัญหาปวดเศียรเวียนเกล้านี้มอบ
ให้นางจัดการแต่เพียงผู้เดียว ทำเอานางลอบโอดครวญอยู่ในใจ กระนั้นก็ยัง
คงทำใจแข็งเผชิญหน้า

"ชื่อเออร์ พวกเราอดยกกันคนละก้าวเถิด" นางใคร่ครวญดูแล้ว
ตัดสินใจใช้กลยุทธ์ถอยก่อนเพื่อรุกทีหลัง "เจ้าอยากแต่งตั้งจันหลูชินเป็น

ราชินีตั้งใจ

มเหสี เราพอจะรอมชอมให้ได้ แต่ว่า...ต้องมีเงื่อนไข"

สีหน้าแววตาที่เดิมเคร่งเครียดของหนานกงซื่อแจ่มใสขึ้นทันควัน ขอเพียงยังมีที่ว่างพอให้พลิกสถานการณ์ ทุกอย่างล้วนหารื้อกันได้ "เงื่อนไขอะไรพะยะคะ"

"เงื่อนไขที่ว่าก็คือ..."

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)